

BLOMMANS SISTA BLAD

En kvinna med stora papiljotter i håret och glasögonen på sned, rusar in genom dörren som leder till ambulansinfarten. Under hennes tjocka vinterkläder sticker det rutiga pyjamastyget fram. Ögonen är rödsprängda och längs kinderna syns spår från tårar som tidigare följt ansiktsdragen. Förfärad springer hon till fram receptionsdisken och med gråten i halsen frågar kvinnan efter mig. Sjuksköterskans tidigare glada ansiktsuttryck förändras snabbt när hon med gester hänvisar kvinnan till min bädd. När kvinnan kommer fram till sängkanten tar hon min hand, kramar den hårt och brister i gråt. Allt jag vill säga till kvinnan, som är min mamma, är att det är lugnt och att hon inte behöver oroa sig men det är en lögn, för hon borde vara orolig. Jag kan varken röra på mig eller säga något, smärtan inom mig är brutal. I mitt okontaktbara tillstånd är allt jag kan göra: se, höra och tänka. Just nu kretsar alla tankar kring dig.

Jag minns inte exakt hur jag hamnade här men jag kan garantera att det var ditt fel. Än en gång har du lyckats svika mig. Det började redan på lågstadiet då du lade all din "skit" på mig, gav mig det värsta du hade att erbjuda och det helt utan anledning. Det var du som introducerade mig för mina klasskompisar, som sedan visade sig vara mina fiender. Jag minns varje gång de avsiktligt klottrade på mitt skåp och hängde ut mig inför lärarna. Mitt starkaste minne är den gången de tog tag i mina fötter, hängde mig upp och ner och skakade mig tills fickorna tömdes och kroppen fylldes av skam. Det var även du som vägledde mig in i ensamheten och övertygade mig så felaktigt att jag hör hemma där. Det har så många gånger varit ditt fel att det inte är mer än rätt av mig att beskylla dig denna gång.

Från korridoren hör jag hur läkarna diskuterar mitt kritiska tillstånd och vilken behandling som finns. De talar om något de benämner som "den gyllene timmen". Utifrån vad jag hört och hur jag uppfattar deras samtal, innebär det i princip att läkare som behandlar patienter som befinner sig i ett kritiskt tillstånd, likt mitt, har ungefär en timme på sig innan det är försent. Innan all sand sipprar igenom timglasets smala kanal eller batteriet på fickuret stannar och innan jag tar mitt sista andetag. Jag har redan legat här i en evighet, i tio långa minuter. En sjättedel av sanden har sipprat igenom kanalen och sakta men säkert faller sandkorn efter sandkorn ner.

Nu sitter mamma vid sängkanten med huvudet vilande på mina ben och med trötta och slokande ögon efter all gråt. Det enda hon tycks ha energi till är att berätta om dig. Till skillnad mot för om jag hade berättat är hon glädjefylld och stundtals skrattar hon till. Att hon gör detta trots den dystra atmosfären visar tydligt hur vår relation till dig skiljer sig åt. Hennes relation till dig bygger på kärlek och glädje, min relation till dig är uppbyggd av avsky och stundtals sorg. Det är lustigt hur två personer med i övrigt lika åsikter kan tycka så fruktansvärt olika om dig.

Sedan du kom till mig med alla dina problem och svårigheter, som du så gärna velat ge mig och straffa mig med, har jag ogillat dig. Jag skulle vilja säga att jag hatar dig men både du och jag vet att inget skulle förändras av det. Du skulle inte lämna mig bara för att jag sagt att jag hatar dig, du skulle snarare bli värre. Jag har hört talas om karma, vilket innebär att om jag utför en ond handling kommer jag i gengäld utsättas för en ond handling. Karma skulle utan tvekan drabba mig om jag berättade vad jag tycker om dig.

Plötsligt känner jag ett kallt föremål på min bröstorg. Det är litet och flyttas runt med små lätta rörelser. Föremålet leder till läkarens öron och jag förstår att det är till för att lyssna på mitt hjärta. Det är knäpptyst i rummet men trots det lyckas läkarna kommunicera med varandra genom deras allvarliga blickar. Blickarna går mellan föremålet, maskinerna och mig i synkade rörelser där alla läkare tycks förstå varandra. Efter en stund mumlar läkaren något till mamma. Jag kan inte urskilja något ord men mammas ansiktsuttryck berättar en del. Hon möter min blick med ett tappert försök till ett leende. Bakom det så kallade leendet döljer sig gråt, oro och rädsla.

Jag vet inte om du minns men jag kommer ihåg en gång när jag var tolv år gammal, vi var ovänner och jag bestämde mig för att aldrig träffa dig igen. Tolvåriga jag satt i ett badkar, mamma hade fyllt badvattnet med lavendeldoftande skum, badankor och prytt badkarets kanter med värmeljus. Sittande i det varma och omfamnade vattnet började jag fundera på olika sätt att bli av med dig. Efter ett tag hade jag en plan som utfördes dagen därpå.

Resultatet blev karma. Du vägrade ge dig av och kom att bli ännu värre.

Jag känner en kort stund av ytterligare smärta i samband med ett plötsligt stick i armen. Läkaren trycker försiktigt in sprutan till dess att all vätska överförts till min kropp. Kroppens alla muskler slappnar av och den konstanta smärtan avtar. En lugn och en behagligt fridfull

känsla sprider sig inom mig. Äntligen har läkarna lyckats minska den extrema smärtan men läget är fortfarande kritiskt och sandkornen har inte slutat sippra.

Trots dåsigheten som smärtstillandet fört med sig lyckas jag få klarhet i tankarna och plötsligt minns jag allt. Varenda sekund återspelar sig i huvudet. Från det att jag lämnade husets bro tills dess att jag hamnade här. Hela händelsen gick ganska snabbt. Mamma väckte mig som vanligt vid sjutiden, dukade upp frukost och kallpratade om dagen som just grytt. När jag tryckt i mig all frukost stressade jag vidare till badrummet och därefter grävde jag runt i garderoben efter matchande kläder. Sedan drog jag på mig ytterkläderna och lämnade mamma vid köksbordet med kaffekoppen i ena handen, tidningen i andra och papiljotter i håret. Idag var jag senare än vanligt och bestämde mig därför för att ta genvägen över den vältrafikerade stora vägen istället för att använda gångtunneln som ledde till bussen. Det var då du kom in i bilden. Halvvägs över vägen stal du mina tankar. Jag började fundera över vilka hinder du skulle utsätta mig för idag. Skulle du förödmjuka mig? Skulle du osynliggöra mig? Tankarna på möjliga scenarion fick mig att missa bilen som färdades mot mig. Chauffören, som troligtvis var lika stressad till jobbet som jag var till skolan, hann inte bromsa på det isiga underlaget innan bilen träffat mig, sedan svartnade det. Nästa gång jag öppnade ögonen låg jag här på min bädd i ett av sjukhusets traumarum, uppkopplad till maskiner som andades åt mig och kontrollerade mina hjärtslag. Från min ena arm ledde en slang till en vätskefylld påse kallad för dropp och högra benet omgavs av ett svalt gips. En läkare tryckte på min mage för att undersöka inre skador, tog mig till röntgen och strax därefter kom mamma.

Sanden har nu sipprat ett tag och nivån har minskat ytterligare. Jag tror att jag har legat här i ungefär trettio minuter. Mamma vankar fram och tillbaka i rummet samtidigt som blicken ständigt flackar mellan klockan, mig och läkarna. Genom persiennerna i fönstret till mitt rum ser jag hur läkarna diskuterar röntgenbilderna som äntligen framkallats. De håller upp bilderna mot lampan, pekar, vänder och vrider. Det är svårt att avläsa deras sammanbitna miner men min magkänsla säger att beskedet inte kommer vara positivt. En av läkarna hänvisar mamma ut ur rummet och av det jag kan se samtalar de kring de möjliga åtgärderna angående mig. Efter någon minut kommer mamma tillbaka, hon återtar sin plats vid sängkanten och det kraftiga greppet om min hand. I mitt nu smärtlösa tillstånd somnar jag till. Det är skönt att koppla bort uppståndelsen från korridoren och smärtan för ett tag. Något som däremot aldrig tycks ha ett slut är tankarna på dig.

Vår relation skiftar mellan bra och dåligt och min tillit till dig lika så. Jag vet att jag inte delat med mig om något vackert, berörande minne men djupt inne finns allt något. Det klaraste minnet är ifrån förra sommaren. Vattnet glänste spegelblankt, kluckade mot båten och solens strålar värmden min kalla hud. Mamma satt i fören med lördagens musik-quiz. Hon rattade fram och tillbaka på radion i väntan på att det ständiga brusets skulle försvinna. Försiktigt tog jag mig fram längs båtens ruff och rattade in radion på rätt kanal. Quizet drog igång och tillsammans fyllde vi korsordets tomma rutor. Jag blir varm i kroppen bara av att tänka på den dagen. Det bästa med den är att det var du som gav mig den.

En lång stark signal följt av rusande läkare och gapande röster fyller tystnaden i traumarummet där jag ligger. Mamma vägrar släppa min hand och kämpar trotsigt emot sjuksköterskan som försöker göra plats för läkarna. Tillslut känner jag hur mammas grepp lättar och hennes hand glider ur min. Läkarna är överallt och det känns nästan som om de brottas för att få sin chans att sticka en nål i mig eller droga mig med något läkemedel. Jag känner mig som ett köttstycke bland en flock vargar. Alla vargar kämpar för att få en smakbit innan köttet tar slut. Sanden sipprar inte längre utan rinner i maximal hastighet genom den trånga kanalen. Ytterligare en läkare rusar in i rummet. Hon har med sig en vagn med någon form av maskin på. Signalen ljuder fortfarande och det märks att läget blir allt mer kritiskt. Plötslig skjuts min bröstorg up mot taket av en kraftig stöt, sedan trycks den neråt upprepade gånger innan ännu en stöt som följs av dessa upprepande tryckningar. Nu andas inte längre maskiner åt mig utan en läkare som med sina händer taktfullt trycker luft till mina lungor. Jag är varken vaken eller sover, just nu befinner jag mig på någon helt annan plats, var vet jag inte. Det känns skönt och fridfullt.

Ett starkt ljus sprider sig bakom ögonlocken, nu är det bara du och jag kvar. Sanden börjar ta slut och timmen är snart slagen. Det är nu upp till mig, antingen kämpar jag för dig eller låter dig gå. I mitt huvud spelas sekvenser från minnen upp. Jag tänker på hur mycket mamma älskar dig och på den där dagen på sjön. Sedan påminns jag om det andra, det dystra och hemska. Ständigt slits jag däremellan. Ska jag kämpa för dig, är du värd det? Ska jag lämna dig när jag väl fått chansen?

Tillslut bestämmer jag mig för att låta en gammal lek jag roade mig med som barn få avgöra. "Älskar, älskar inte" heter den men jag ändrar en aning till "Kämpa, ge upp". Leken går ut på att rycka bladen från en blomma och samtidigt säga kämpa eller ge upp. Det sista bladet som

rycks och ordet som samtidigt sägs blir mitt slutgiltiga val. Eftersom jag inte har någon blomma föreställer jag mig en och ser bladen falla. Kämpa, ge upp, kämpa, ge upp...

Utanför traumarummet sitter mamma hulkande och hopsjunken på golvet. En man som även han befarar det värsta räcker henne näsduk efter näsduk och tröstar lugnt. Han berättar också om dig och hopplösheten i att försöka kontrollera dig eller finna någon rättvisa i dina beslut. För alla känner vi dig men alla har vi också en unik relation till dig. I samma stund som de sista sandkornen lämnar timglasets övre bägare låter jag blommas sista blad falla.

...kämpa. Jag väljer dig. Du må vara orättvis och okontrollerbar men utan dig är jag inget. Utan dig, Livet, är jag inget. Jag hostar till och öppnar ögonlocken. Läkarna kopplar snabbt bort allt och jag fyller mina lungor med luft. Signalen övergår till ett jämt regelbundet pipande. Mamma rusar in i rummet och för första gången idag rinner glädjens tårar längs hennes kinder. Vår relation ska förändras för jag lät blommas vackraste blad falla sist. Jag valde dig, jag valde kämpa, jag valde älska. Jag ska kämpa för att lära mig älska dig, mitt liv.